ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΚΟΡΝΤΑΙ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ ΤΟΥ

ΤΑΝ ὁ κ. Μουρὲλ ἐπληροφορήθη τὴν ἐπάνοδο τοῦ κ. Μαυρίκιο Ρονσεραὶ στὴν ἔπαυλι τοῦ Σαλέτ, ἐσκέφθη ἀμέσως ὅτι ὁ νέος αὐτὸς θὰ ἦταν ἴσως ἕνας κατάλληλος γαμπρὸς γιὰ τὴν κόρη του Ἰουλιέττα. Ὁ Μουρὲλ ἦταν πειὰ πενηντάρης, εἶχε χάσει πρὸ ἐτῶν τὴ γυναίκα του καὶ ζοῦσε μόνος μὲ τὴν κόρη του. Τὴν ἀγαποῦσε τόσο πολὺ τὴν Ἰουλιέττα του, πού, μολονότι φτωχός, ἔβαλε ὅλα τὰ δυνατά του καὶ μέσα σὲ δέκα χρόνια τῆς μάζεψε μιὰ σημαντικὴ προῖκα. Μὲ τὴν προῖκα αὐτὴ ἦταν σίγουρος ὅτι θὰ τῆς ἐξησφάλιζε, θὰ τῆς ἀγόραζε, στὴν ἀνάγκη, τὴν εὐτυχία ποὺ ὀνειροπολοῦσε γιὰ τὴν κόρη του.

Μὲ τὸν νεαρὸ Μαυρίκιο ἐσχετίσθηκε γρήγορα ὁ κ. Μουρὲλ. Ἦσαν κ' οἱ δυὸ μανιώδεις κυνηγοί. Ὅταν γύριζαν ἀπ' τὸ κυνήγι, ὁ Μαυρίκιος σταματοῦσε λίγο στὴ βίλλα Μουρὲλ καὶ μιλοῦσε μὲ τὴν Ἰουλιέττα. Ἀκούοντάς τους ν' ἀνταλλάσσουν τὰ χαρούμενα καὶ ξένοιαστα λόγια τους, ὁ κ. Μουρὲλ γέμιζε χαρά. Ἔτσι πέρασε τὸ φθινόπωρο...

Μιὰ μέρα, σ' ἕνα κυνήγι, ὁ Μαυρίκιος ἔδωσε στὸν Μουρὲλ νὰ ἐννοήσῃ ὅτι θὰ ἦταν πολὺ εὐτυχὴς ἂν τοῦδινε γιὰ γυναῖκα του τὴν Ἰουλιέττα. Ὁ Μουρὲλ ἐνθουσιάστηκε ἀπὸ τὴν πρότασ αὐτή, κατόπιν ὅμως ἡ σοβαρότης τοῦ πράγματος τὸν ἔκανε νὰ ἀναβάλῃ γιὰ λίγο τὰ πράγματα. Ἄνθρωπος τακτικὸς σὲ ὅλα, ἔσπευσε εὐθὺς νὰ ζητήσῃ πληροφορίες γιὰ τὸν Μαυρίκιο ἀπὸ φίλους του ποὺ ἔμεναν στὸ Παρίσι. Ἤθελε ἐπίσης νὰ βολιδοσκοπήσῃ ἐντωμεταξὺ καὶ τὴν κόρη του. Τὴν πῆρε ἕνα πρωὶ καὶ βγῆκαν περίπατο στὸ δάσος. Στὸ δρόμο τὴ ρώτησε ἄξαφνα :

— Σοῦ ἀρέσει ὁ Μαυρίκιος, ἀγαπημένη μου Ἰουλιέττα ;

Ἕνα φῶς χαρᾶς ἔλαμψε στὸ πρόσωπο τῆς νέας, ἡ ὁποία ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του ψιθυρίζοντας :

— Ὦ, πατέρα μου, δὲν φαντάζεσαι πόσο τὸν ἀγαπῶ !...

Ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες ἔφτασαν κ' οἱ πληροφορίες, ποὺ ὁ Μουρὲλ εἶχε ζητήσει ἀπὸ τὸ Παρίσι.

Σύμφωνα μ' αὐτές, ὁ πατέρας τοῦ Μαυρικίου εἶχε αὐτοκτονήσει κατόπιν ζημιῶν ποὺ εἶχε ὑποστῆ στὸ Χρηματιστήριο. Ἡ μητέρα του πέθανε ὕστερα ἀπὸ λίγους μῆνες ἀπὸ τὴ λύπη της. Ὅσο γιὰ τὸν Μαυρίκιο, ἦταν ἀπαράλλαχτος ὁ πατέρας του. Χαρτοπαίκτης καὶ γυναικᾶς ! Εἶχε σπαταλήσει στὰ χαρτιὰ καὶ στὶς γυναῖκες ὅ,τι ἀπόμεινε ἀπ' τὴν πατρική του περιουσία καὶ εἶχε καταφύγει στὴν ἐπαρχία, σὰν κυνηγημένο ζῶο, ποὺ κρύβεται στὸ πρῶτο μέρος ποὺ βρίσκει. Αὐτὴ ἡ ἔπαυλίς του στὸ Σαλὲτ ἦταν φορτωμένη μὲ χρέη !...

Ἡ ἀποκαλύψεις αὐτὲς ἔβαλαν σὲ τρομερὴ ἀγωνία τὸν Μουρὲλ. Πῶς θ' ἀπεκάλυπτε τὴν ἀλήθεια στὴν κόρη του ; Θὰ τὴν ἔκαμνε νὰ ὑποφέρῃ πάρα πολύ. Ὡστόσο ἔπρεπε νὰ προφτάσῃ τὸ κακὸ ὅσο ἦταν καιρὸς ἀκόμη.

— Μικροῦλα μου ἀγαπημένη κόρη, τῆς εἶπε τὸ ἴδιο βράδυ, φοβοῦμαι ὅτι τὰ σχέδιά μας δὲν θὰ πραγματοποιηθοῦν... Ζήτησα πληροφορίες ἀπ' τὸ Παρίσι. Ἡ οἰκονομικὴ κατάστασις τοῦ Μαυρικίου δὲν εἶνε ἀνθηρή...

— Καὶ τί σημασία ἔχει αὐτό, πατέρα ; ἔσπευσε εὐθὺς νὰ διαμαρτυρηθῆ ἡ Ἰουλιέττα. Μήπως δὲν φτάνοιν τὰ χρήματά μου καὶ γιὰ τοὺς δυό ; Δὲν μοῦ εἶπες τόσες φορὲς ὅτι ἡ προῖκα μου εἶνε ἀρκετὴ γιὰ ν' ἀγοράσω τὴν εὐτυχία μου ;

— Μὰ ὁ Μαυρίκιος εἶνε σπάταλος, παιδί μου, εἶπε ὁ Μουρὲλ. Κάνει ἄτακτη ζωή...

— Θὰ τὸν διορθώσω, πατέρα, ἀπάντησε ἡ Ἰουλιέττα.

Ὁ Μουρὲλ κατάλαβε πειὰ πὼς ἔπρεπε νὰ πῇ στὴν κόρη του ὅλη τὴν ἀλήθεια.

— Δὲν σοῦ τὰ εἶπα ὅλα, παιδί μου, ἐξήγησε στὴν κόρη του. Ὁ Μαυρίκιος ἔχει καὶ ἄλλα ἐλαττώματα, μεγάλα καὶ ἀδιόρθωτα. Θὰ σὲ καταστρέψῃ...

— Θὰ εὕρῃς ἐσὺ τὸν τρόπο νὰ τὸν ἐμποδίσῃς, πατέρα, ἀπάντησε ἡ Ἰουλιέττα.

Ὁ Μουρὲλ ἀναστέναξε.

— Πόσον καιρὸ θὰ μ' ἔχῃς μαζύ σου ἀκόμη ; εἶπε. Εἶμαι ἑξῆντα χρόνων. Ὅταν φύγω ἐγὼ ἀπὸ τὸν κόσμο θὰ καταχρασθῆ τῆς ἀδυναμίας σου. Θὰ σὲ καταστρέψῃ. Θὰ σὲ κάνῃ δυστυχισμένη !...

Τὸν εἶχαν πιάσει λυγμοί. Μὰ ἡ Ἰουλιέττα ἐπέμενε. Ἐννοοῦσε νὰ πάρῃ ἐκεῖνον ποὺ ἀγαποῦσε.

— Τὸν ἀγαπῶ τρελλά ! εἶπε στὸν πατέρα της. Κι' αὐτὸς μ' ἀγαπᾶ εἰλικρινὰ καὶ εἶμαι βέβαιη ὅτι θὰ κάνῃ τὸ κάθε τί γιὰ νὰ μὴ μὲ λυπήσῃ...

— Σοῦ λέγω ὅτι δὲν ἀτοβλέπει παρὰ μόνο στὴν προῖκα σου, φώναξε ὁ Μουρὲλ μ' ἀπελπισία.

Μὰ ἡ Ἰουλιέττα ἦταν ἀμετάπειστη. Τότε ὁ Μουρὲλ κατάλαβε ὅτι ἡ κόρη του ἦταν ἀποφασισμένη γιὰ ὅλα. Ἴσως καὶ νὰ τὸν ἄφῃνε γιὰ ν' ἀκολουθήσῃ τὸν Μαυρίκιο.

Θεέ μου, τί νὰ κανε λοιπὸν γιὰ νὰ τὴν σώσῃ ; Ἄξαφνα, μιὰ ἰδέα ἄστραψε στὸ μυαλό του. Εἶχε βρῆ τὸ γιατρικό, γιατρικὸ τρομερό, ποὺ ἤθελε ἡρωϊσμὸ καὶ θυσία, μὰ ποὺ θὰ ἔσωζε τὴν κόρη του.

***

Τὴν ἴδια ἐκείνη βραδυά, ἀφοῦ ἔμεινε ὧρες πολλὲς κλεισμένος μόνος στὸ γραφεῖο του, πῆρε τὸ δικηγορικό του χαρτοφύλακα καὶ πῆγε στὴν ἔπαυλι τοῦ Μαυρικίου.

— Λοιπόν ; ρώτησε ὁ Μαυρίκιος μόλις τὸν εἶδε.

— Ἔ ! λοιπόν, εἶπε ὁ Μουρὲλ, θὰ πῶ κατ' εὐθεῖαν στὴν οὐσία τῆς ὑποθέσεως. Ἡ κόρη μου σᾶς ἀγαπᾶ. Ἀλλ' ἐγὼ ἐπληροφορήθην τὸ παρελθόν σας. Γυναῖκες, χαρτιά, ἀσωτεῖες !... Ξέρω, ξέρω. Δὲν φταῖτε ἐσεῖς, φταίει ὁ πατέρας σας, ποὺ σᾶς ἐκληροδότησε τὰ ἐλαττώματά του. Ἀλλ' ὁπωσδήποτε τὰ γεγονότα εἶνε γεγονότα. Δὲν θέλω κατ' οὐδένα λόγον νὰ κάνω τὴν κόρη μου δυστυχισμένη. Δὲν ἔχω ἄλλον ἀπ' αὐτὴν στὸν κόσμο. Δὲν θέλω νὰ πεθάνω σκεπτόμενος ὅτι θὰ κλάψῃ, ὅτι θὰ πονέσῃ γιὰ σᾶς, ἐξ αἰτίας σας. Ἐμπρός, μιλῆστε μου τώρα καὶ σεῖς μὲ τὴν ἴδια εἰλικρίνεια. Δὲν τὴν ἀγαπᾶτε τὴν Ἰουλιέττα, δὲν εἶν' ἔτσι ; Θέλετε νὰ γίνῃ ὁ γάμος αὐτὸς γιὰ νὰ διορθώσετε τὴν κατάστασί σας. Ἐμπρός, φανῆτε εἰλικρινής. Ὅπως στὰ χαρτιά, δεῖξτε τὸ χαρτί σας. Δὲν θὰ χάσετε. Ἐμπρός, ὁμολογῆστε !...

— Μά, κύριε Μουρὲλ, ποιός σᾶς ἔδωκε αὐτὲς τὶς πληροφορίες ; τραύλισε ὁ Μαυρίκιος.

— Ἔ ! διάβολε ! Καὶ ἡ ἐρώτησίς σας ἀκόμη αὐτὴ εἶνε μιὰ ὁμολογία. Θέλω συνεπῶς νὰ ξέρω τί θὰ γίνῃ. Γνωρίζω τὴν κόρη μου. Εἶνε ἔτοιμη νὰ κάνῃ γιὰ σᾶς ὅλες τὶς θυσίες. Μπορεῖ νὰ σᾶς ἀκολουθήσῃ καὶ στὴν ἄκρη τοῦ κόσμου. Βλέπετε, δὲν σᾶς κρύβω τίποτε. Ἔ ! λοιπόν, σᾶς ἱκετεύω, φύγετε. Ναί, δὲν θέλετε, γιατὶ νοιώσατε ὅτι κερδίσατε τὸ παιχνίδι σας καὶ κιττᾶτε νὰ γίνετε πλούσιος. Μὰ ἐγὼ ἔλαβα ὑπ' ὄψει μου τὴν ἄρνησί σας. Ἀφοῦ δὲν θέλετε τὴν κόρη μου, ἀλλὰ τὴν προῖκα της, τὰ λεπτά της, νὰ, πάρτε τα, εἶνε δικά σας, ἀλλὰ φύγετε ! Μὴν ξαναφανῆτε ποτὲ ἐδῶ πέρα. Τί σᾶς μέλλει, ἄλλωστε, ἀφοῦ ἀποκτήσατε ὅ,τι ἐπιθυμούσατε ; Ἐμπρός, πάρτε τα !

Καὶ ὁ γέρο-Μουρὲλ τοῦ ἔτεινε τὸ χαρτοφύλακα. Ὁ Μαυρίκιος ὅμως ἔκαμε ἕνα βῆμα πρὸς τὰ ὀπίσω κατάπληκτος.

— Σᾶς ἐκπλήσσει αὐτὸ βέβαια, ἐπρόσθεσε ὁ Μουρὲλ, ἀλλὰ κατὰ βάθος εἶνε πολὺ λογικό. Σᾶς δίνω τὰ χρήματα, γιατὶ ἔτσι μόνο θὰ σώσω τὸ παιδί μου ἀπὸ τὴ δυστυχία. Κ' ἔπειτα ἔτσι μόνο θὰ ἰδῆ ὅτι εἶχα δίκηο κ' ὅτι δὲν ἀγαπούσατε αὐτή, ἀλλὰ τὴν προῖκα της. Ἐμπρός, ἐμπρός, φανῆτε γενναῖος... Νά, ἀφήνω τὴν προῖκα ἐπάνω στὸ τραπέζι. Πάρτε την... Ὅλα εἶναι κανονισμένα. Κανεὶς ἄλλος, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν κόρη μου δὲν θὰ μάθῃ τὴν ἀλήθεια. Μὰ φύγετε, φύγετε... Θὰ φύγετε γιὰ πάντα, δὲν εἶνε ἔτσι ; Ἀφῆστε μου τὴν κόρη μου. Μὴ θέλετε νὰ τὴν κάμετε δυστυχισμένη...

Λέγοντας τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Μουρὲλ ἄφησε τὸ χαρτοφύλακα πάνω στὸ τραπέζι, ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ χάθηκε στὸ σκοτάδι.

Εἶχε σώσει τὸ παιδί του...

Τὴν πῆρε ἕνα πρωὶ καὶ βγῆκαν περίπατο στὸ δάσος . . .

στὰ χαρτιά μοι καὶ νὰ σᾶς τὴ δώσω. Εἶνε πολὺ ὡραία, πολὺ ποιητική.

Μετὰ τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Μωραϊτίδης σηκώθηκε, ἄναψε ἕνα κεράκι καὶ τὸ σήκωσε πρὸς τὸ Εἰκονοστάσι :

— Κύτταξε, μοῦ εἶπε, αὐτὸς εἶνε ὁ Ἅγιος Ἀντύπας !

Ἐκύτταξα τὸ παληὸ εἰκόνισμα. Ὁ Ἅγιος, τὸν ὁποῖον ὕμνησε ὁ Παπαδιαμάντης, εἶχε τὴν ἐπαβλητικὴ μορφὴ τῶν ἀθλητῶν τῆς Χριστιανοσύνης, μὲ τὸ μελιχρὸ πρόσωπο καὶ τὴ μακριὰ γενειάδα, ποὺ ἔπεφτε κατάλευκη ἀπάνω στὸ στῆθος του...

ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗΣ